

Mesebeli v árak és kincses bányavárosok - A Felvidéken kirándultak a Somogyisok

Sajtóreferens, 2019. május 10. péntek - 13:39:15

2019. április 27-30. a Somogyi Imre Általános Iskola 45 tanulója és 5 kísérő tanára négy élményekben gazdag napot töltött a Határtalanul! program keretén belül a Felvidéken.

Diákjainkat már az előző észítők foglalkozásokon megismertettük a táj földrajzi elhelyezkedésével, folyóival, a várak történetével, tulajdonosaikkal, a palócnyelvjárásával.

Utazásunk kényelmét az Avanda Busz 59 fős összkomfortos autóbúsa biztosította. A határon csatlakozott csoportunkhoz honismereti vezetőnk, Vöröses Attila, aki tudásával és lelkesedéssel feledhetetlenné tette számunkra ezt a négy napot.

Az első napon először a borsói erdőmögé érkezettünk, ami egyszerre nyújtott csodálatos és rémisztő látványt. A tengerszintre duzzasztott Dunán szerencsénk volt egy hajóátemelő is megnézni. A mesterséges meder építése 15 évig tartott, ma a munkások számára kényelmes lakótelep kihalt szellemvárosa. Utunkat dévénnyel folytattuk. A vár római kori maradványai tetszetek a legjobban. Az Árpádatorony történetét is megismerhettük. Egy üvegkofoláért, ami a szlovák kőla, azt is megfejtették, hogy miért más színű a Duna és a Morva vize a torkolatuknál. Délután Magyarország egykori királyvárosa, Pozsonyba érkezettünk. A gyorsan fejlődő szlovák fővárosban óriási daruk nyúltak a magasba. Sétáltunk a történelmi művelő emlékeit a városban a királyi utvonalat követve. A királyi Szent Márton székesegyház lenyűgözött csoportunkat. Liszt Ferenc szobrát is megnéztük, és megtudtuk, hogy a zeneszerző már kilenc éves korában koncertezett Pozsonyban. Első éjszakai látogatásunk a felsőszeli Anikó Goldpanzióban történt. A személynél kedvesen fogadott bennünket. A szobák kényelmesek, tiszták, a vacsora ízletes volt, a reggeli pedig bőséges.

Felvidéki utazásunk egyik legemlékezetesebb élménye maga az utazás volt. Mi, alföldi emberek, a hegyvidéki utak folytonos kanyargós hullámváza miatt úgy éreztük magunkat, mintha hullámváson útna lennénk volna, másnapokon először a Vöröskői várát látogattuk meg. Ez a Kárpát-medence legépebben megmaradt várkastélya. Több filmet is forgattak falai között, például a Kárpát emberfiát. A szalonok fényes pompájukkal, intarziásbútorokkal lenyűgöztek bennünket. Mivel Stibor vajda és Beckó történetét már ismertük, kíváncsiak voltunk a várba. Sajnos ma már csak romként díszeleg Szlovákia hegyvidéki egykoron egy szintű palota. A váromot felújítják, a 2. szinten egy kisimatermet is berendeztek. Utazásunk másnapján igazán nem unatkoztunk! A harmadik vár Trencsénben mesés épület volt, de nagyon magasra kellett másznunk, hiszen Csák Máté bástya 450 méterre magasodik a város fölött. A vár 2. szintjén látni a múzeumot is megnéztük, ahol

maketteket l áttunk. F áradtan érkezettünk trencs éni sz áll ásunkra, egy 3-csillagos panzi óba. A szerencsésebbek szobájuk ablakából olyannyörkódhattak az éjszakai fényben pompázó virágokban. A kényelmes és szép szobák elfoglalása után megvacsoráztunk, majd jegyzetfelületünkbe csapatonként összefoglaltuk a nap eseményeit, hiszen rengeteg élménnyel gazdagodtunk.

A harmadik napon Bajmócra utaztunk. Sajnos a Pálffyak mesebeli vadászkastélyahétfőn zárva volt, ez értezt a csodás épületet csak körbejárni tudtuk. Honismereti vezetőnk elmesélte, hogy a virág alatt cseppkőbarlang is van, a virágárok vizében halak és hattyúk úsztak. Itt áll Mátyás király 700 éves fája is! A virágátogatás helyett a mellette fekvő állatkertbe mentünk, ahol berber oroszlánokat, medvéket, flamingókat láttunk. Természetesen a majmok produkálták magukat leginkább. Innen Selmechányra utaztunk, ahol a Bányaászati Múzeumot tekintettünk meg. Kifejezetten tetszett, hogy láthattuk, hogyan működött egy mészak. Majd a selmechányai léceum elött Petőfi Sándorra és Mikszáth Kálmánra emlékeztünk. A Nemzeti dal elszavalása után megkoszorúztuk Petőfi Sándor emléktábláját. Egy kis szabadidő után elfoglaltuk utolsó szállásunkat, a selmechányai cserkészek hosteljében. Attila ezt a helyet Rókavárnak nevezte. A zárdára emlékeztető épületben valóban szerteágazó folyosók vezettek a szobáinkhoz. Vacsoránkat a közeli Monarchia étteremben fogyasztottuk el. Később totót töltöttünk ki, majd egy kis diszkót rendeztünk, ahol mindenki jól érezte magát.

Utolsó napunkon találkoztunk selmechányai általános iskolásokkal. Bemutatták a József Horvát Általános Iskola tantermeit, az iskola névadójának emlékszobáját, a könyvtárat, a nyelvi labort és a sportpályát. Az igazgató úr barátságosan fogadott bennünket. Meséltünk mi is iskolánkról, lejátszottunk nekik az Abonyról és a Somogyi iskoláról készült kisfilmünket. Ezt követően a selmechányai Újvárosban folytattuk kirándulásunkat, amely a reneszánsz korban épült nagyúröd volt. Besztercebánya körtekézt, ahol a gyönyörűen felújított főteret néztük meg. Rövid szabadidő után elfogyasztottuk az ebédünket, majd Balassi Bálint szülővárosába indultunk. Zólyomvárat is megmásztuk, gyönyörködtünk a reneszánsz palotában. Sajnos minden kellemes dolog véget ér egyszer! Április 30-án, kedden délután búcsút vettünk honismereti vezetőnkkel, Attilával, és elindultunk haza. A kora esti órákban érkezettünk meg Abonyba a sportcsarnok elé, ahol izgatott szülőkévárta már bennünket. Köszönjük az Emberi Erőforrás Támogatáskezelőnek a lehetőséget, hogy bepillanthattunk a határainkon túl élő magyarok életébe, felfedezhettük a csodálatos felvidéki tájakat, a Vág, a Nyitra, a Morva vidékét.

A gyerekek jegyzetei alapján írta:

Berkesiné Nagy Mariann